

Sťažovateľka ďalej uviedla, že nemôže byť zodpovedná za tovar, ktorý je uskladnený v prenajatom nebytovom priestore. Sklad bol daný do nájmu rôznym spoločnostiam okrem inej spoločnosti [REDAKOVANÉ] na základe zmluvy o nájme z 11. októbra 2013, nebytové priestory prenajímala aj spoločnosť [REDAKOVANÉ]. Colný úrad Bratislava vykonal preverenie osôb súvisiacich so spoločnosťou [REDAKOVANÉ], a to u jej bývalého spoločníka a konateľa pána [REDAKOVANÉ] na adrese jeho bydliska [REDAKOVANÉ]. Dotyčný pán uviedol, že v spoločnosti [REDAKOVANÉ] už nepracuje 15 rokov a že tam bol len chvíľu. Dňa 25. marca 2015 Colný úrad Bratislava preveril adresu [REDAKOVANÉ], kde sa mala nachádzať prevádzka spoločnosti [REDAKOVANÉ], pričom bolo zistené, že táto spoločnosť tam nemá už 2 roky žiadnu prevádzku a pán [REDAKOVANÉ] sa nachádza mimo Slovenskej republiky. Na základe vykonaného dokazovania a preverovania vydalo Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) rozhodnutie č. 1100901/979698/2015 z 19. augusta 2015, ktorým zamietlo odvolanie sťažovateľky a potvrdilo rozhodnutie colného úradu ako vecne správne.

3. Sťažovateľka sa následne žalobou podanou na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) domáhala, aby súd zrušil rozhodnutie finančného riaditeľstva. V žalobe sťažovateľka namietala, že orgány verejnej správy ju nesprávne označili ako držiteľku tovaru podľa § 2 písm. e) bodu 2 zákona o presadzovaní práv duševného vlastníctva, a to na základe umiestnenia zistených tovarov v nehnuteľnosti v jej vlastníctve. Krajský súd žalobu sťažovateľky zamietol rozsudkom č. k. 5 S 254/2015-56 z 21. februára 2017. Proti predmetnému rozsudku podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť s odôvodnením, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom kasačnú sťažnosť sťažovateľky zamietol.

4. Sťažovateľka tvrdí, že správne orgány (Colný úrad Bratislava, finančné riaditeľstvo, pozn.) v predmetnom prípade nevychádzali zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, čím sa spreneverili jednej zo základných zásad správneho konania. Sťažovateľka poukázala na to, že *„Colné orgány ani príslušné súdy sa nezaoberali dôležitými otázkami, ktorými by bolo jednoznačne zistené, či sťažovateľ ako vlastník daného skladu, sklad mohol a aj reálne užíval v čase, v ktorom sa tam zaistený tovar nachádzal, ako*

aj nemenej dôležité uskutočnenie dopytu na políciu, ktorá mala viesť vyšetrowanie pre násilné vniknutie do skladu. Dve visiace zámky na vstupných dverách do skladu boli násilne vylomené a až následne bol sklad zabezpečený colnou uzáverou. Bolo povinnosťou príslušníkov colnej správy, či privolaných príslušníkov policajného zboru danú situáciu zadokumentovať k čomu nedošlo. Spornou ostala tiež skutočnosť, že pri sklade sa v tom čase nachádzala osoba [REDAKOVANÉ], ktorá má svoje miesto bydliska vzdialené od skladu približne 21,8 km. Colné orgány a príslušné súdy tieto podľa právneho zástupcu sťažovateľa dôležité skutočnosti opomenuli, vôbec sa nimi nezaoberali, svoje rozhodnutia neodôvodnili presvedčivo, len uviedli, že násilné vniknutie do skladu a prítomnosť osoby [REDAKOVANÉ] na mieste je irelevantná pre danú vec. Tým vytvorili protiprávny stav, ktorý Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím rozhodnutím neodstránil, a tak došlo zároveň k porušeniu základného práva sťažovateľa, a to práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru.“.

5. Sťažovateľka namietala, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu bolo porušené aj jej základné právo vlastniť majetok. Podľa sťažovateľky totiž príslušné colné orgány nebrali do úvahy skutočnosť, že jedným zo zákonných oprávnení vlastníka je prenechať vec do nájmu inej osobe. Sťažovateľka ďalej tvrdila, že zaistený tovar jej nepatrí, a preto nie jej jeho vlastníkom a ani držiteľom. K tejto otázke ešte sťažovateľka poukázala na judikatúru týkajúcu sa vlastníctva pozemkov, na ktorých boli zriadené záhradkárske osady.

6. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], občan Slovenskej republiky, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Sžfk/101/2017 zo dňa 20.08.2019 porušené boli.“

2. Zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Sžfk/101/2017 zo dňa 20.08.2019 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na opätovné konanie.

3. Sťažovateľovi priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 346,26 eur, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný nahradiť k rukám právneho zástupcu.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11.1 Podľa § 56 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11.2 Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

14. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

15. Podľa čl. 2 ods. 3 ústavy každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

16. Podľa § 7 ods. 2 zákona o presadzovaní práv duševného vlastníctva o zaistení tovaru vydá colný úrad písomné rozhodnutie, v ktorom zároveň vyzve držiteľa tovaru, aby sa v lehote desiatich pracovných dní alebo, ak ide o tovar podliehajúci rýchlej skaze, v lehote troch pracovných dní od doručenia rozhodnutia o zaistení tovaru písomne vyjadril,

či súhlasí so zničením tovaru; v poučení zároveň informuje držiteľa tovaru o postupe podľa § 9 ods. 1 a poučí ho o právnych následkoch podľa § 11 ods. 3 a 4.

17.1 Podľa § 11 ods. 3 zákona o presadzovaní práv duševného vlastníctva ak držiteľ tovaru v lehote podľa § 7 ods. 2 alebo § 8 ods. 1 písomne nevyjadrí súhlas so zničením tovaru a písomne nevyjadrí ani svoj nesúhlas so zničením tovaru, považuje sa to za súhlas so zničením tovaru.

17.2 Podľa § 11 ods. 4 zákona o presadzovaní práv duševného vlastníctva súhlas so zničením tovaru nemožno vziať späť a po vyjadrení takéhoto súhlasu nemožno uplatniť námietky voči zničeniu tovaru.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

18. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

19. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným

dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

20. Ústavný súd poukazuje aj na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (porov. IV. ÚS 127/2012).

21. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku uviedol: *«Z podanej kasačnej sťažnosti pre kasačný súd vyplýva, že sťažovateľ brojí proti nesprávnemu právnemu posúdeniu veci správnym súdom, ktorý dospel k záveru o zákonnosti označenia sťažovateľa ako držiteľa tovaru (napríklad na str. 8 napadnutého rozsudku). Kasačný súd nesúhlasí s touto argumentáciou sťažovateľa, nakoľko správny súd v nasledujúcich úvahách správne dotknuté ustanovenia aplikoval na zistený skutkový stav:*

„Súd dal za pravdu orgánom verejnej správy, že ust. § 2 písm. e/ bod 2 zák. č. 486/2013 Z. z. na účely tohto zákona definuje držiteľa tohto tovaru ako osobu, ktorá tovar, ktorým sa porušuje právo duševného vlastníctva alebo tovar, pri ktorom je podozrenie z porušovania práva duševného vlastníctva, vlastní, vyrába, ponúka, predáva, skladuje, preveruje alebo prechováva, ak ide o prijímanie opatrení na domacom trhu.

... Zaistenie tovaru nie je konečným rozhodnutím vo veci, colný úrad ním neurčuje vlastníka tovaru a právny stav založený predmetným rozhodnutím nie je definitívny a nemenný. Colný úrad rozhodnutím zaistil predmetný tovar žalobkyne z dôvodu, že neboli pochybnosti o určení žalobkyne ako držiteľky tovaru na účely zaistenia tovaru. Žalobkyňa je podľa výpisu z katastra nehnuteľnosti jedinou vlastníčkou skladových priestorov, v ktorých sa nachádzal predmetný tovar podozrivý porušovania práv duševného vlastníctva.

... Colný úrad preveroval spoločnosť [REDAKOVANÉ], ktorá nevykazovala žiadnu činnosť, ani sa nenachádzala na adrese podľa výpisu z obchodného registra alebo živnostenského registra alebo podľa sídla uvedeného na samotnej predloženej zmluve o nájme zo dňa 11.10.2013. Colný úrad nemohol nájsť osobu, ktorá zo spoločnosťou [REDAKOVANÉ] mala určitý právny vzťah. Žalobkyňa nepredložila ďalšie príjmové pokladničné doklady na podklade, ktorých by spoločnosť [REDAKOVANÉ] ako nájomca platil za prenájom skladov na základe uzatvorenej a predloženej zmluvy o nájme. Príjmové pokladničné doklady zo dňa 20.03.2014 a 18.07.2014 neboli podpísané žiadnou osobou, konajúcou v mene spoločnosti [REDAKOVANÉ] a žalobkyni sa nepodarilo preukázať, že predložené doklady preukazujú, že predmetný tovar je vo vlastníctve alebo držbe spoločnosti [REDAKOVANÉ]“»

22. Sťažovateľka je vo svojej podstate nespokojná s tým, že ju colné orgány (v konečnom dôsledku iba formálne) označili za držiteľku tovaru porušujúceho duševné vlastníctvo, a preto sa počas celého správneho konania a následne v konaní v rámci správneho súdnictva domáhala zrušenia rozhodnutia colného úradu o zaistení predmetného tovaru. Ústavný súd zdôrazňuje, že ide o tovar, o ktorom sťažovateľka vždy vehementne tvrdila, že nepatrí jej. Bol ale zaistený v jej nehnuteľnosti a colným orgánom sa nepodarilo dopátrať kohokoľvek oprávneného konať v mene deklarovaného vlastníka. Sťažovateľka napriek tomu, že podľa svojich tvrdení bola s týmto deklarovaným vlastníkom v právnom vzťahu (nájomná zmluva), nebola schopná poskytnúť colným orgánom na tohto vlastníka žiadny relevantný kontakt, resp. žiadny relevantný doklad o tom, že jej skutočne zaplatil nájomné. Jediné čo sťažovateľka navrhovala colným orgánom bolo, že bývalý zamestnanec tejto spoločnosti [REDAKOVANÉ] sa má momentálne nachádzať v Poľsku, a teda colné orgány môžu prostredníctvom dožiadania požiadať poľské colné orgány o jeho výsluch. Vzhľadom na skutkové okolnosti prípadu bol postup colných orgánov v súlade s právnymi predpismi a následné právne posúdenie veci v rámci správneho súdnictva bolo adekvátne a korektné.

23. Ústavný súd zároveň pripomína, že žaloby proti sťažovateľke o určení, že tovar zadržaný sťažovateľke porušil práva duševného vlastníctva, zobrali príslušné oprávnené osoby (adidas, Reebok, pozn.) späť, a to z dôvodu, že v danej veci sú splnené podmienky

na zničenie tovaru. Ústavný súd ale konštatuje, že aj keby predmetné žaloby neboli vzaté späť, samotné zaistenie tovaru a notifikácia o jeho zničení držiteľovi tovaru podľa zákona o presadzovaní práv duševného vlastníctva nemôžu byť považované za určenie osoby zodpovednej za porušovanie práv duševného vlastníctva. Táto otázka by musela byť adekvátnym spôsobom ustálená až v príslušnom súdnom konaní. Sťažovateľka teda vlastne považovala za základ porušenia svojich práv skutočnosť, že štátne orgány jej oznámili, že v jej sklade zaistili tovar, ktorý nepatrí jej a ktorý bude zničený, pretože porušuje práva duševného vlastníctva oprávnených osôb, a súdy v rámci správneho súdnictva nezrušili predmetné rozhodnutie o zaistení tovaru. A to napriek tomu, že predmetné rozhodnutie o zaistení nemalo žiadny vplyv ani efekt na právne postavenie sťažovateľky – aspoň sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti žiaden neuviedla (samozrejme, pokiaľ jej zaistený tovar skutočne nepatril, pozn.). Vzhľadom na už uvedené preto v danej situácii absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a potenciálnym porušením sťažovateľkinho základného práva na súdnu, resp. inú právnu ochranu.

24. Obdobné platí aj pre námietku sťažovateľky o porušení jej vlastníckeho práva. Sťažovateľka v rámci tejto výhrady argumentovala vlastne tým, že ak štátne orgány zaistili v jej nehnuteľnosti tovar, ktorý jej nepatrí, obmedzili jej právo ako vlastníčky prenajať svoju nehnuteľnosť. To ale nie je pravda, rozhodnutie o zaistení tovaru podozrivého z porušovania práv duševného vlastníctva žiadnym spôsobom neobmedzuje možnosti vlastníka nehnuteľnosti, kde bol takýto tovar zaistený, túto nehnuteľnosť prenajať. Táto argumentácia sťažovateľky bola úplne nezmyselná. Nezmyselná bola v danom kontexte aj analógia sťažovateľky s pozemkami, na ktorých sú záhradkárske osady, pretože ide o situáciu, ktorá nemala so situáciou v predmetnej veci vôbec nič spoločné.

25. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu konštatuje, že právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako nedostatočne odôvodnené, nezrozumiteľné alebo formalistické. Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého rozsudku nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu (v medziach konania o kasačnej sťažnosti), t. j. taký

jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu presvedčivé, zrozumiteľné a ústavne konformné.

26. Ústavný súd vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka namietala porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 3 ústavy, konštatuje, že čl. 2 ods. 3 ústavy neobsahuje žiadne základné práva alebo slobody. O jeho prípadnom porušení by ústavný súd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mohol rozhodnúť len v spojení s porušením niektorého zo základných práv alebo slobôd. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že žiadne zo sťažovateľkou označených práv nemohlo byť porušené, neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia označeného ustanovenia ústavy.

27. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, obsahom čl. 2 ods. 3 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľka domáhala, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. Po odmietnutí ústavnej sťažnosti ako celku už bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu